

LÉČITEL

Antti Tuomainen

This work has been published with the financial assistance
of FILI – Finnish Literature Exchange.

Kniha vychází s finančním příspěvím FILI – Informačního
centra finské literatury.

FILI
FINNISH LITERATURE EXCHANGE

Copyright © Antti Tuomainen 2010
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Vladimír Piskoř 2012

ISBN 978-80-87497-54-8

6.

Děšť nabyl na síle. Lil se z nebes v širokých kobercích, dopadal v buclatých, těžkých kapkách na asfalt a jako splašený se leskle, černě a mokře rozstříkoval po celém městě. V jeho vůni bylo cosi nakyslého, skoro zkaženého. Postál jsem chvíli v průchodu a snažil se rozhodnout, co dál, přemítal jsem, kde jsem a kam se vydám. Bylo půl desáté, ztratila se mi žena a vypil jsem bezpočet šálků černé kávy. Rozhodně ještě dlouho neusnu.

Z místa, odkud jsem při příchodu slyšel smích, teď doléhaly rozhádané hlasy, tříštění skla a vzápětí halasné, nadávkami prokládané protesty oné rozesmáté ženy. Přehrnul jsem si kapuci přes hlavu, utáhl si popruhy batůžku a vykročil.

Díval jsem se přímo před sebe. Děšť studeně bodal na kůži. Zabočil jsem na Fredrikovu ulici a udělal jsem jen několik kroků, když jsem uslyšel klakson, nejdřív jednou, pak podruhé. Zvuk klaksonu přicházel z protější strany ulice. Poodhrnul jsem si kapuci ke straně, abych viděl, kdo to troubí. Byl to ten mladík ze severní Afriky, který mě sem přivezl z Herttoniemi.

Taxík stál s nastartovaným motorem uprostřed temné ulice a já jsem nabyl dojmu, že uvnitř bude o poznání

větší sucho a teplo než na chodníku. O několik vteřin později jsem už seděl uvelebený na zadním sedadle a požádal jsem řidiče, aby to tentokrát vzal na jih.

Řidič měl jméno a historii: Hamid. Teď šestým měsícem ve Finsku. Proč na mě čekal? Protože jsem zaplatil za odvoz. Nemohl jsem mu nic vyčítat. Málokdo chtěl pracovat zadarmo.

Hamid si Finsko zamiloval. Tady přece jen ještě byly nějaké možnosti, jak přežít, tady by dokonce mohl založit i rodinu.

Poslouchal jsem Hamidovu plynulou angličtinu a prohlížel si ho z profilu. Viděl jsem úzkou, snědou tvář a živé, oříškově hnědé oči ve zpětném zrcátku a rychlé ruce na volantu. Potom jsem sledoval okolní město, lesknoucí se zatopené ulice, louže o velikosti rybníka, rozbitá, vytřískaná okna, dveře vylomené z pantů, černě ohořelá auta a zbloudilé chodce v dešti. Tam, kde jsem já viděl zkázu, Hamid viděl naději.

Přijeli jsme na konec Lönnrotovy ulice, projeli křižovatkou a zamířili k Západnímu přístavu.

Hamid teď jel pomaleji, přestal mluvit a pustil hudbu víc nahlas. Hudba v reproduktorech trhaně bušila, byla to jakási kombinace gangsta rapu a severoafrické muziky, do níž mužský hlas chrлил neznámým jazykem tisíc slov za minutu.

Když se mě Hamid zeptal, kam dál, řekl jsem rovně. Nic jiného jsem nevymyslel. Znovu jsem si v telefonu otevřel Johanniny soubory. Procházel jsem poznámky. Otevřel jsem také zvukový soubor, z něhož jsem vystříhl Johannu a sebe, a požádal jsem Hamida, aby mi telefon zapnul do reproduktorů v autě. Hamid řekl, že jediné za příplatek. Odpověděl jsem, že připlatím. On, že to chce předem. Podal jsem mu telefon a bankovku. Hamid se široce usmál, bankovku si složil do kapsy a zapnul telefon do reproduktorů.

Chlapík tisíce slov za minutu zmlkl, vystřídalo ho šumění.

Hamid se na mě tázavě podíval a očividně vypadal, že mě nově přehodnocuje.

Přikývl jsem: tohle chci poslouchat.

Dojeli jsme na konec ulice, vpravo před námi byl Vorařský ostrov, vlevo tma a za námi činžáky. Hamid se mě zeptal, kam dál. Ukázal jsem na zavřenou kavárnu na nábreží a na parkoviště za ní.

Nábřežní kavárna byla zvenčí osvětlená, uvnitř panovala tma. Velká, pravoúhlá okna byla neporušená a čistá a v bezprostřední blízkosti či okolí kavárny se nepovažovaly skoro žádné odpadky. Jako bychom za necelou čtvrt hodinku přicestovali do jiného světa.

Řekl jsem Hamidovi, že takhle je to dobré, vypni motor, budeme poslouchat. Zároveň jsem mu prostrčil další bankovku. Hamid vypnul motor a nechal šum obcházet auto, dříve než zmizel do tmy. Otevřel jsem okénko a požádal Hamida, ať zároveň rovnoměrně snižuje hlasitost.

Jeden šum se ztlumil, druhý ho vystřídal.

Snad.

Jenom snad?

Opravdu snad?

Snad to bylo tady, odkud mi Johanna telefonovala.

Požádal jsem Hamida, ať počká, vzal jsem si telefon a vystoupil z auta. Vítr dující od moře mi okamžitě vlétl do vlasů a pod oblečení. Trhal a rval, jako by hledal pořádný úchop. Tak blízko břehu by jeho pracky byly vlhké i bez deště.

Vyhrnul jsem si kapuci. Držel jsem telefon u ucha a chránil ho před deštěm. Znovu jsem si v telefonu přehrával šum. Stahoval jsem a přidával hlasitost, kráčet jsem přitom po nábreží k severu a rozhlížel se po zdejších pěti-, šesti- a sedmipatrových domech. Snažil jsem se vidět a slyšet podobnost zřejmě ve vzájemně neslučitel-

ných věcech: ve vlnách a větru, které jsou slyšet v našem posledním rozhovoru, v Léčitelových souřadnicích, jež Johanna vypracovala, ve vlastních instinktech a nadějích. Jimi vyzbrojen jsem se procházel po větrném a deštivém mysu, v botách mokro, s chodidly rozbolavělými zimou, a nevěděl jsem, kde začít.

Vypadalo to, že nábřežní domy jsou ve výjimečně dobrém stavu – ve většině bytů se svítilo, což se dalo považovat za malý zázrak, přinejmenším ze dvou důvodů. Byli jsme blízko moře, což znamenalo záplavy. A byli jsme také v zámožné čtvrti. To na mnoha jiných místech znamenalo, že většina obyvatel už odjela na sever. Takže jak to tady vlastně bylo?

Z boku velkého, z jedné strany puklého balvanu byly přistaveny ocelové schody. Vystoupal jsem po nich nahoru a ocitl se na malé plošince, obehnané ve výši pasu ocelovým zábradlím. Na straně přivrácené k moři jsem našel stacionární dalekohled namířený k volnému obzoru. Za slunečných dnů bylo dalekohledem jistě vidět daleko. Teď jsem neviděl nic.

Otočil jsem se. Nábřežní kavárna byla odsud zhruba dvě stě metrů a nejbližší dům asi tak padesát. Odrhl jsem telefon od ucha a vypnul ho. Poslouchal jsem.

Drsná, slaná vůně moře a rytmus vln narázejících na břeh uklidňovaly a utěšovaly i za větru a deště. Někteří lidé dokonce tvrdí, že hlas moře nám kdysi dávno pronikl do genů a čas od času si nás opět podmaňuje.

Sešel jsem po schodech a vydal se zpátky k taxíku.

Když jsem byl zhruba v půli cesty, sto metrů od balvanu a sto metrů od taxíku, ocitl jsem se najednou v kuželu ostrého světla. Zastavil jsem se a zpoza světla slyšel, jak se ke mně blíží těžké kroky.

Dva muži s výkonnými kapesními svítilnami, drželi si je v úrovni ramen. Nic neříkali, já taky ne. Mluvílo jen moře a vítr, jejich šumění se navzájem překrývalo. Oba

muži pokročili vpřed. Jeden stál přede mnou vlevo a druhý vpravo. Takhle stát měli zřejmě nacvičené: dost daleko od sebe, takže světelné kužely na mě dopadaly křížem.

Ostré světlo mě donutilo sklonit hlavu. Neviděl jsem obušek, dokud mě nezasáhl do boku v místě levé ledviny.

Spadl jsem na zem a zalapal po dechu, bolest mě ochromila a připoutala na místo.

„Co tu děláš?“ uslyšel jsem nad sebou.

Chtěl jsem říct, že mám mírumilovné úmysly a jen se tak rozhlížím kolem. Nestihl jsem to a už jsem dostal okovaným bagančetem do břicha. Ztratil jsem poslední zbytky kyslíku. Před očima mi divoce kroužily kužely reflektorů.

„Co tady pohledáváš?“

„Kde ses tu vzal, vandráku?“

„Tady žádný zasraný běženci nemaj co dělat.“

Snažil jsem se něco říct, jen jsem chrchlal a sípal, do slov to mělo daleko.

„Ty trhane jeden!“

Kopanec do boku.

„Lůzře!“

Rána obuškem do pravé ledviny.

„Buzno.“

Kopanec do slabin.

Neviděl jsem nic, slyšel jsem jenom slova, z nichž prýštila zloba. Překulil jsem se na břicho. Obušek mi dopadl doprostřed zad jako velký naštvaný kámen.

„Buď rád, že nás tu dneska není víc.“

„Vyvázneš snadno.“

„Možná že prostě umřeš.“

Smích. Pendrek mě praštil přes levé ucho. Rozhořelo se a zároveň ohluchlo. Další smích.

Potom třetí hlas, mladší, anglicky:

„Klidte se. Nebo střelím.“

Kužely lamp zmizely.

„Jděte. Jděte. Nebo vás zabiju.“

Těžké kroky. Tentokrát pryč ode mě.

„Táhněte už.“

Lehčí kroky. Ruce mě popadly za bundu a nadzvedly.

„Vstávej.“

Snažil jsem se postavit. Nebylo to jednoduché. O ně-
koho jsem se opřel.

„Do auta.“

Nejprve jsem se zhroutil do sedu, pak do lehu. Kdosi
za mnou zabouchl. Svět se zatočil, převalil jsem se na
záda, skulil na bok, narazil jsem do něčeho čelem.

„Teď na to šlápnu.“

Samozřejmě. Byl jsem v autě. V Hamidově taxíku.

„Málem tě zabili.“

Otočil jsem se na břicho. Vystrčil jsem hlavu vpřed.
Vyzvracel jsem se pod nohy.

„Do prdele. Teď jde vážně do tuhýho.“

Snažil jsem se udržet se při vědomí. Snažil jsem se dr-
žet kliky dveří. Snažil jsem se otevřít oči. Ukázalo se, že
všechny mé snahy končí nezdarem.

„Vydrž patnáct minut. Jenom patnáct minut.“

Patnáct minut. Ale kam?